

различаватъ строго единъ отъ други, като напр. ж отъ г: трѣжѣ (болѣсть), жати, женѣ, земѣ (род. падѣжъ отъ земѣ), иждѣжѣ, иждѣжѣ, и пр.; 2) Глухите гласни ж и ѣ, когато образуватъ слокове и когато тие слокове са състоятъ отъ л или р съ друга съгласна, то сѣкога са пишатъ послѣ л и р, а не преди тѣхъ: оклѣжѣжѣ, дърѣжѣжѣ (а не дърѣжѣжѣ), длѣжѣжѣжѣ (а не длѣжѣжѣжѣ), и пр.; 3) Гласната ж сѣкога са пише послѣ гърѣланните г, к и х: недѣжѣжѣжѣ, грѣжѣжѣжѣ, и пр.; 4) Ѣ никога са не смѣсва съ е (крѣжѣжѣжѣ, оклѣжѣжѣжѣ).

II. Русското правописание не употрѣблява ни юсове (глѣголю, женѣ), ни ж послѣ гърѣланните (врагѣ, свѣтѣльнижѣ). Глухите гласни ж и ѣ или са измѣняватъ на о и е, или са пропущатъ сѣвсѣмъ (дѣжѣжѣжѣ, ракомѣжѣжѣ, грѣжѣжѣжѣ), а въ оние думи, дѣто са удърѣжаватъ при л и р съ друга съгласна, тие са пишатъ преди тѣхъ (до върѣжѣжѣжѣ нам. до върѣжѣжѣжѣ, длѣжѣжѣжѣжѣ нам. длѣжѣжѣжѣжѣ, дърѣжѣжѣжѣжѣ нам. дърѣжѣжѣжѣжѣ); буквата ж са смѣсва съ е (крѣжѣжѣжѣжѣ); г и ж са не отличаватъ по звуковете, а по мѣстото.

III. Сърбското правописание е сходно съ бѣлгарското въ употрѣблението на буквата ж, а съ руското съ исклучението на юсове. Освѣнъ това, сърбското правописание доволно чѣсто употрѣблява ѣ нам. ж и е нам. ж: челѣжѣжѣжѣжѣ нам. челѣжѣжѣжѣжѣжѣ, еж нам. еж, петка нам. петка.

З а б ѣ л. На оние наши читатели, които би желале да изучатъ старобѣлгарскиятъ езикъ и неговите